

Provisionalment: Plaça Jordi de Sant Jordi -
GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

Quisiera que alguien...
França, 2019

Direcció: Arnaud Viard

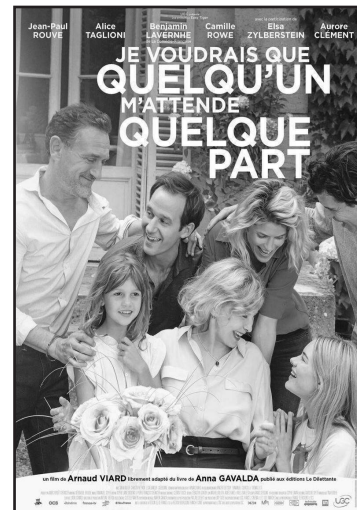
Intèrprets: Jean-Paul Rouve, Alice Taglioni, Aurore Clément, Benjamin Lavernhe

Durada: 90 min.

Gènere: drama

Idioma: francès

Data d'estrena: 14/08/20

Germans de sang

L'any 1999, la periodista francesa Anna Gavalda va publicar el seu primer llibre, una col·lecció de dotze històries curtes amb el títol de "Je voudrais que quelqu'un m'attende quelque part". Convertit en un fulgurant best seller, del que se'n van vendre gairebé un milió de còpies a França, aquell llibre va ser el primer graó de l'exitosa carrera literària de Gavalda, que tot i no ser molt prolífica, ha tingut sempre una rebuda excel·lent per part del públic. Fa uns anys ja vam poder veure al Truffaut "Juntos, nada más", l'adaptació que va fer Claude Berri d'una altra de les seves novel·les.

Resulta curiós que hagin hagut de passar més de vint anys perquè la seva primera obra hagi estat traslladada a la gran pantalla. I que l'encarregat de fer-ho hagi estat l'actor i també director Arnaud Viard. Força popular a França –no tant entre nosaltres- Viard ha escollit els relats curts de Gavalda per la seva tercera pel·lícula, en la que segueix la línia intimista i melodramàtica de les seves anteriors obres. És possible que un dels motius que haguem tardat tant en tenir aquesta adaptació cinematogràfica de la primera obra d'Anna Gavalda sigui precisament aquest format literari fragmentat de les històries curtes enllaçades. I és aquí on cal remarcar l'esforç encomiable d'Arnaud Viard -que també signa el guió de la pel·lícula- per dotar de coherència i cohesió el seu film, camuflant-ne perfectament aquesta fragmentació.

"Quisiera que alguien me esperara en algún lugar" és la història de quatre germans, que Gavalda i Viard utilitzen a la perfecció per mostrar els reptes, les contradiccions, els desitjos, les frustracions, les incongruències, les fatalitats i els anhels de l'edat adulta. Els pràcticament vint anys de diferència

entre Jean-Pierre, el germà gran (esplèndidament interpretat per Jean-Paul Rouve) i Margaux, la germana petita, enriqueixen extraordinàriament el mosaic humà del film, perquè permet mostrar amb molts matisos les diverses etapes i moments vitals dels personatges. Sota l'atenta càmera d'Arnaud Viard aniran sorgint els petits i grans drames quotidians, que fan que la pel·lícula vagi prenent un to emocional molt diferent, especialment en el seu segon segment. Aquesta a vegades imperceptible però sens dubte potent connexió emocional entre els germans de sang és l'eix dramàtic fonamental al voltant del que gira tota la trama.

Pel·lícula de sentiments -a vegades explícits, d'altres completament soterrats- rodada amb naturalitat i amb capacitat de que empatitzem amb aquest microcosmos de personatges, Viard ha convertit la seva tercera pel·lícula en una obra molt sintètica, en la que no hi sobra pràcticament res, i en la que fins i tot ens quedem amb més ganes de conèixer més a fons l'evolució dels personatges. En aquest sentit, l'estructura dramàtica està més construïda a partir de "moments" o fragments vitals significatius, que no pas d'una successió d'esdeveniments. Envoltat d'un esplèndid planter d'actors, del mencionat Jean-Paul Rouve als sempre competents Alice Taglioni, Benjamin Lavernhe i Elsa Zylverstein, acompanyats de la veterana Auróre Clément, la tercera pel·lícula d'Arnaud Viard és una nova mostra del bon nivell mig del cinema francès contemporani.

Francesc Vilallonga
Col·lectiu de crítics de cinema de Girona